

האזנו אינו רוצה

ב-1941, כשהתברר לגנרלים הגרמנים כי הפלישה לרוסיה נכשלה, התכנסו כמה אנשי ליישבה סודית במיניסטריון הצבא אשר בברלין. המארח היה האדמירל קאנאריס, גרמני ממוצא יווני, שאיחד בידו שני תפקידים מעניינים ביותר: ראש מחלקת היגול של היטלר וראש המחתרת נגד היטלר.

בישיבה נתברר, כי כמעט כל הגני רלים החשובים (הרמטכ"ל, מפקדי החזיתות ושליטי הארצות הכבושות) תמימי דעה, כי הגניעה השעה לסלק את הפיהרר ולהכיר במנהיגות חדשה של הגנרל בק, הרמטכ"ל הקודם, שהיה מנהיגה הרוחני של הקצינים הוותיקים, וד"ר היאלמאר ("המכשף") שאכט, איש הכספים, שהעלה את היטלר לשלטון והחליט, בהגיעו לשם, כי מוטב להורידו חזרה.

השאלה המכרעת הייתה, כמובן, מה תהיה לגובת המעצמות המערביות לה צעת-שלום גרמנית. אמרו הגנרלים, שידעו את כוחה של רוסיה: "האנגלו-סאכסים יסכימו, כדי להציל את עצמם; שהרי אם יסוגו הגרמנים במערב ויחזיקו מעמד בתחילת המזרח, יוכלו האמריקאים להקים מחדש פולין חזקה ומדינות בלקניות עצי מאיות שתיצורנה, יחד עם גרמניה שמרנית וחזקה, חגורת-בטחון חדשה נגד הסובייטים. ואילו אם ימשיכו האנגלו-סאכסים ללחום, יכבוש הצבא האדום את אירופה המזרחית ואת מחצית גרמניה — ואז יהיו שערי אירופה כולה פתוחים לפניכם.

הדופק איכזב. אלא שהגנרלים טעו בחשבון. כשהגיע שליחם הסודי לעיר הוואטיקן ומישש את הדופק האמריקאי נתברר, כי הנשיא רוזבלט סבור אחרת. כתב הנשיא (במכתב פרטי שנתפרסם זה עתה): הרוסים הם אנשים הגונים, אפשר להסתדר איתם בשלום, אסור להרגיז אותם. וכעבור כמה חדשים הדהים את ידידיו (ובמיוחד את צירציל, שחשב כבר אז כיצד "להציל את אירופה" מידי הרוסים) כשהכריזו, מבלי להתיעץ אתם: גרמניה תצטרך להיכנע ללא תנאי.

התוצאה הייתה: פירוק מחתרת הגני רלים (עד להתנקשות בחיי היטלר באמצע 1944), חזירת הצבא האדום ללב גרמניה.

מי יטיף את הביצים? כיום, 5 שנים אחרי תום המלחמה, מוכנים רוב המנהיגים האמריקאים להלקות עצמם על המעשה האידיאליסטי של מנהיגם המנוח. כי עתה עומדת בראש דאגות האמריקאים בעיה: כיצד לשכנע את הגרמנים שיסכימו, ברוב טובים, להקים מחדש גדר דים גרמניים, "מצעד האווז", כפי שקוראים האנגלו-סאכסים להליכה מגביהת-הרגלים של גרמנים במיצעים חגיגיים, שהיתה במשך דור שלם גורם לשנאה, ללעג ולפחד, נראית עתה לגנרלים האמריקאים כתרופה מרעננת למחלה האירופית.

הצרפתים, שראו את האו"ם מקי רוב, סבורים אחרת. הם מוכנים לוותר על הנחת הגרמנים, אלא שכאן מתעוררת בעיה בלתי-יועילה: אם לא יסכימו להחיות את האזו המטיל ביצי-צבא, יצטרכו הצרפתים להטיל את הביצים בעצמם. ולצרפתים אין כל חשק ללחום. הסכים שומאן, שר-החוץ הצרפתי, לפשרה: ילחמו נא הגרמנים, אולם רק בחטיבות של 6000 איש שתעמידנה תחת פקודת גנרלים לא-גרמנים.

המחיר: 1 ראש. אולם הגרמנים החלו לפזול לעבר הטאנקים הסובייטים המרוכזים בקרבתם, מעבר לנהר אלבה שבמרכז גרמניה, ובפנים הראשונה בהיסטוריה אין להם כל חשק ללחום. רדיפות-שלום פתאומית זו עזר גם רמז דק ממזרח: הפולמנט הקומוניסטי של גרמניה המזרחית הכריז כי כל גרמני, הן באזור המערבי והן באזור המזרחי, שיעזור להקים מחדש צבא גרמני (מערבי) יבוא בבוא המועד, על עונשו. המחיר שנקבע: עריפה בגרוני-ידי.

צעד זה גרם לעליית מחירים כללית, לא נלחם בחטיבות של 6000 איש, אמר אדוארד, הקאנצלר הגרמני-המערבי. המחיר המינימאלי שהגרמנים יסכימו לו, תמורת זכויותם לחדש את מיצעד-האו"ם, הוא ריבונות גמורה, שיוון זכויות כמו-ביני-לאומי — ודיכוי גרמניות שלמות, בפקודת גנרלים גרמנים.

בבורסה המערבית יש מחסור חמור בחומר הגלמי ששמו: בשר, זנתחים. הכל

מודים שהחיל הגרמני הוא סחורה משוחרת ביותר, לפי חוקי הביקוש וההיצע יצטרכו לשלם עבורו מחיר יקר.

דגים מטיילים ברחוב

ארה"ב היא ארץ האפשרויות הגדולות. בארץ ענקית זו יכול לקרות הכל. שאל ילד קטן: "איפה האוטו הכי גדול בעולם?" ומיד יענה לך בלי כל ספק: "האוטו הכי גדול באמריקה!" שם הכל הכי גדול, אבל גם, כמו שמספר לנו סופרנו באמריקה, מונטי ג'יקובס, גם "הכי מוזר" — תאוריות ומקרים משונים ביותר עלולים לקרות שם.

ההתנגשות בין הליקופטר ומכונית, שקר רתה השבוע, היא עוד תוספת מוזרה לרשימת התאונות המשונות, שאירעו באמריקה ב-1950. ההליקופטר פגע במכונית, בשעה שנסה לחנות ברחובה הראשי של

ע"י מועצת הנהירות הלאומית. אחד מחברי המועצה הוסיף בעצמו מקרה לרשימה; בשעה שנסע לשר מחצר ארה"ב על סכנת מעידות בחצר — מצד בעצמו, ונשבר קרטולו.

כתוצאה מגשמים עזים, מתו שני דגים מות בלתי רגיל. אגם מולדתם עלה על גדותיו והציף עיר באוהיו. הדגים יצאו לטיל ברחובות, אבל מכונית, שחצתה את המים, דרסה אותם בשעה שהיו עסוקים בענייניהם.

כלב יורה. באותה אוהיו, אבל בעיר אחרת, קבלה אשה, בשם קרי מילר, הזמין נה ממחלקת המכוניות, לקבל את רשיון הנהיגה שלה. לפני משרדי המחלקה, מרדה בה המכונית והתפרצה דרך הדלת — שני פקידים נפצעו, הרשיון נגנע. המקרה הבחזיק ביותר אירע, כש-

הפגנה פרו-סובייטית באזור המזרחי. חומר גלמי ששמו...

הפגנה אנטי-אמריקאית באזור המערבי...בשר תווחים

ברה שיקגואית החליטה להפטר מחבת, גדולה של עשן נזול, אשר קנתה בטעות. אחד הכימאים הרים את המכסה, הנוזל בא במגע עם האויר, התרומם עמוד עשן ענקי, שכיסה כמה רובעי תעשייה. מיד הופיעו במקום מכבי האש, בלשים, חבל-נים. הכימאי כיסה מיד את החבתי, אבל בעל החברה לא הצליח לשכנע במהירות את המשרטה, שלא היו כאן נסיונות בלתי חוקיים. החברה עדיין מחזיקה את רובו של נוזל העשן.

המקרה המוזר ביותר של כלב שירה באדם, קרה בסקסס, גוהן שליטר נפצע מידי שפלה כלבו. עדים למקרה טוענים, שהכלב חישב ממש את כיוון היריה. אחרי רי שבוע רצון מן הכיוון, לחץ בכפו על ההדק — היריה לא החטיאה. השוטר דונלד אוטו, דרטוט, טייל עם נערותו בליל חופשתו. לפתע ירה אקדחו. גם היריה האת לא החטיאה — היא קילפה את מושב מכוניתו.

עיר קטנה. 10 נוסעי המכונית נפגעו קלות, אבל 4 נוסעי ההליקופטר נפגעו קשה, והאווירון ניזוק. בלתי רגילה ביותר היתה התנגשות בין סירת מוטור ומכונית, במייסיל, אינדיאנה. הסירה קיפצה ממי הנהר הלבן, נתקעה לתוך מכונית, שעמדה במרחק 20 רגל מן החוף. הסירה והמכונית נפגעו קשה, אבל ביותר נפגעה רוחו של החובל, איש בשם הולסאפל, שהסביר, כי שכח להשתיק את המנוע כשהתקרב לחוף.

גרי וילמר, תושב אטלנטה, גיאורגיה, עדיין סובל מתוצאות נסיונו המר, נסיון מלאך שפלה. הוא שחק בתיאטרון חובבים בתפקיד מלאך, כשנקרעו החבלים שהחזיקוהו, והוא צנח ארצה. כנפיו לא עזרו לו. אדם אחר, בשם גברי לפיד, נשמת מחלון הקומה השלישית, כשהסתכל בתי הלוכת ה-4 ביולי. באמצע הנפילה נאחז במוט דגל, עד שבאו מכבי האש להורידו. כל העובדות הללו נאספו בדו"ח, שפורסם

פיליפ בארוס, בן שנתיים, תושב הולנד, בוד, הכניס את ראשו בסיר הלילה שלו, מכבי האש נקראו להצילו. לא היה שום דבר בלתי רגיל בעובדה, שספינת הגרר פרנקלין ד. רוזבלט התני גשה, והויקה רציפה בנהר אילינויס, ביי גואר. אבל המקרה נעשה בעל משמעות, כשספינת גרר שניה, פגעה באותו רציף בספטמבר, והרסתה לחלוטין. שם הספינה השנייה? — הריס טרומן.

מורך לב בקו האש

ליוטננט לאון א. גילברט, מפקד פלוגה ג'ה שויתש על צבא ארצות הברית, הת-חפר עם פלוגתו בגבעה ליד סגנו בקו ריאה, וקבל פקודה לא לסגת בכל מחיר. זה היה ביולי, בשעת ההתקפה הגדולה. גלי אש של מרגמות, רובים אוטו-מטים, תותחים שטפו משלשה צדדים את עמדותיו. אחרי שעתים מצאו את הלוי-טננט ו-12 איש משוטטים 1200 מ' מאחורי קו החזית: כשקבל פקודה לחזור, ענה בסרוב, טען שפלוגתו נפלה במלחמת מארב, ושעליו להתחשב באשתו וילדיו. המשפט הצבאי שנוער ליוטננט היה קצר וחותך. בעון "התנהגות מכיית בח-זית" נזון, אחרי שלשה ימי משפט, למות. הוא היה החיל האמריקאי הראשון בקו-ריאה שזנזן למות בעד פחדנות תחת אש האויב.

אין מלחמה בקוריאה

צה המשפטית הצבאית הסכימה לפסיד, פנה הנאשם לביה"ד העליון. הוא לא טען שמשפטו עות את הצדק, אלא שפשוט לא היה שלם. עדי הגנה חשובים לא הורשו לעזוב את שוחותיהם ולהופיע. 8 השופרים הלכנים לא התחשבו בדוח"ים של שלושה רופאים, אחד מהם פסיכיאטר, שהעידו, כי הנאשם סובל מעיפות קרבית, ואינו מסוגל לבחור בדרך הנכונה (גילברט סבל מהמתוסטות נפשית באיטליה, שם היה קצין קרבי במלחמת העולם השנייה. אז נשלח לתפקיד ערפי). וחשוב יותר, גילברט חש שהוא נשפט שלא בצדק, מכיוון שהחוק המעניש במות מכיל את התנאי "רק בזמן מלחמה". הקונגרס בהחלטה פה אחד ב-1947, סיים את מלחמת העולם השנייה באופן רשמי, עד כמה שהדבר נור גע למערכות חוקים מסוימות, כזו המעניקה פסיד מות בעבור פחדנות תחת אש. מכיון שארה"ב אינה במצב מלחמה רשמי בקוריאה, טען עורך הדין, אי אפשר לשפוט את הנאשם למות.

הנשיא טרומן לפי תקדים (אף חייל לא הוצא להורג במלחמת עולם שניה בעד אי ציות, אם כי 142 הוצאו להורג באש-מות אחרות), הקל את פסק הדין ל-20 שנות מאסר, וגרוש בחר זה מן הצבא. אמר ליוטננט גילברט, הרי קוה בכ"ז לערע: "טוב לדעת שלא יוציאוני להורג, אבל 20 שנה הן זמן ארוך לציית אשם. הייתי אדם אומלל ובעל נפש יולה באותו יום".

צחוק אחרון

ציירי המסיבות בושינגטון הפנו פניהם לבנין האפור, בן ארבע קומות — חגני בצירות את השנה הששית לשלטונו של טיטו. הכל היו בטוחים כי מסיבה זו תספק כמות גדושה של רכילות; אם יצי ניק טיטו, כמו שהיה נהוג במסיבות אלו, ארוחה דשנה ושמנה, יהנו הכל מזליה וסביאה, ובאותה שעה גם יעירו הערות אירוניות על היחס בין הארוחה השמנה והרעב השורר ביוגוסלביה. ולהיפך, אם הארוחה תהיה דלה, יהנו למראה הפקידים האמריקאים הגבוהים, המנסים להיות מנומסים בשעה שהם רעבים.

את פני האורחים קבלו עובדי הצירות יולדיהם. הם עבדו בגדרובה ובהגשה. משרתים לא נשכרו. בתחילה הוגשו המשקאות: קאסו (שאלו מיד), מרטיני וסקלי בוויקי (קוניק שויפים). זרם המשקאות הפך במהירות רבה לספטוף דל. האורחים הרעבים הסתערו על המזון, נערות ארו-מות לחיים עמדו, ובמקום תרגולי ההודו, נתחייב בשר והקויאר הגישו לאורחים כריכי צמוקים מעשה בית.

גם יציר הרכילות אכזבו: הם נשארו רעבים וגם יכלו לרכל ולעקוק את מאר-חם. היות וגם השמות המפורסמים, שהבי סיחו לבוא רק כדי לפרסם ולהוכיח את אהדתם לטיטו, לא באו נשארו צידי הרכי-לות מושעממים ונמלטו במהרה. נשאר השגריר פופוביץ, שהדגים את קשיו מדינתו, ויחד עם זה צחק צחוק אחרון על הרכלנים וצידי המסיבות של בירת אמריקה, ושינגטון.